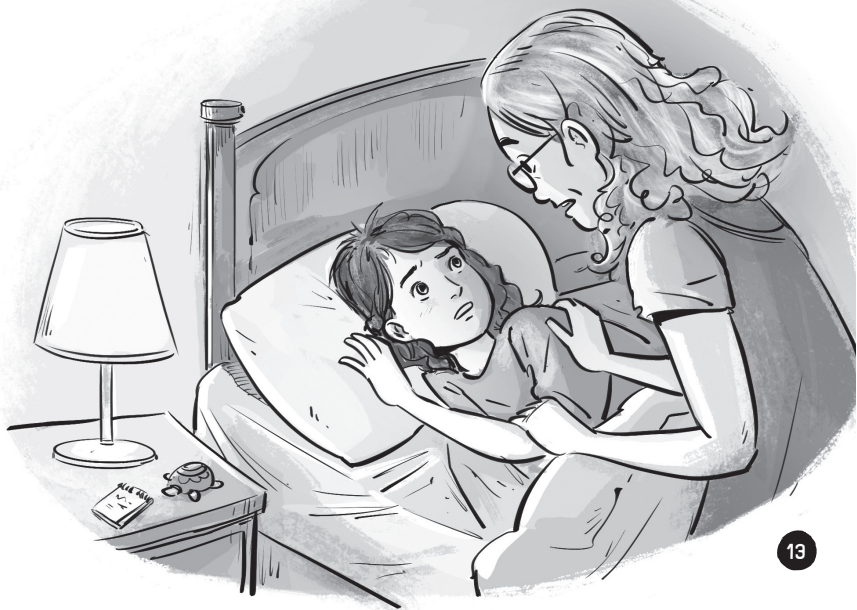

1

MIDT OM NATTEN

”Gwen, vågn op! Vågn nu op!”

Mor ruskede hårdt i mig. For hårdt. Hun holdt fast i mine skuldre, og knoerne var helt hvide.

13

Jeg havde lyst til at råbe av, men jeg gjorde det ikke. Måske fordi mors stemme var fuld af frygt.

I stedet gjorde jeg, som hun sagde. Jeg satte mig op.

”Vi må skynde os! De kommer!”

Jeg sprang ud af sengen og tog tøj på. Det var stadig mørkt, men alle var oppe. Udenfor kunne jeg høre skrigende naboer, dyttende biler, grædende mennesker.

Jeg gik efter mor ud i køkkenet og så til, mens hun hældte alt indholdet i min skoletaske ud på gulvet. Mit metalpenalhus gik op, men mor så ud til at være ligeglad. Jeg havde lyst til at brokke mig, men jeg var for bange.

Så fyldte mor min taske med mad. Bag hende kunne jeg se far gå ud ad hoveddøren med en masse kufferter.

”Giv din far den her,” sagde mor og rakte mig min skoletaske.

Jeg løb udenfor, hvor far var i gang med at pakke kufferter i bilen. Jeg gav ham min skoletaske, og han smed den oven på nogle tasker i bagagerummet.

”Bare rolig, Gwen,” sagde han, selvom han ikke selv virkede spor rolig. Han vendte sig mod huset. ”Kom,” mumlede han. ”Skynd dig.”

En bil dyttede højt, hvorefter den svingede uden om en varevogn og susede væk.

Mor og min storesøster, Kate, kom ud af huset og løb hen mod vores bil. Det var underligt, for mor låste ikke engang døren efter sig.

”Ind i bilen!” råbte far.

Kate og jeg blev urolige, for det var sjældent, at far hævede stemmen.

Vi klemte os sammen i bilen og kørte ud i natten.

Vejen ud af byen var fuld af biler. Biler fulde af tasker, fulde af mennesker, fulde af børn, nogle yngre end mig, nogle ældre.

De stirrede alle sammen ud ad vinduet.
Det var næsten, som om vi alle skulle på ferie
sammen. Lige bortset fra at ingen smilede.

Vi susede af sted sammen med de andre biler, i hvad der følte som en evighed. Senere førte vejen ind i en skov og bugtede sig forbi rækker af dunkle træer.

”Hvor skal vi hen, mor?” spurgte jeg til sidst.

”Prøv at lukke øjnene og hvil jer lidt, piger,” svarede mor med dirrende stemme.

”Hvorfor skulle vi af sted?” spurgte Kate. Kate var lige fyldt elleve og havde altid været meget nysgerrig.

Mor svarede ikke.

Jeg så hen på Kate, der bare trak på skuldrene.

Kort efter åbnede Kate munden igen. ”Skal vi

ikke lege den leg, hvor man skal finde på lande, der begynder med et bestemt bogstav?”

”Ikke nu, Kate,” sagde mor.

Heldigvis. Jeg hadede den leg. Sidst vi legede den, tænkte jeg mig om i en evighed for at finde på et land med B – jeg var ikke sikker på, om Belgien var et land eller en by.

Bagefter sagde far til mig: ”Gwen, skat, du skal være bedre til at lytte til din mavefølelse.”

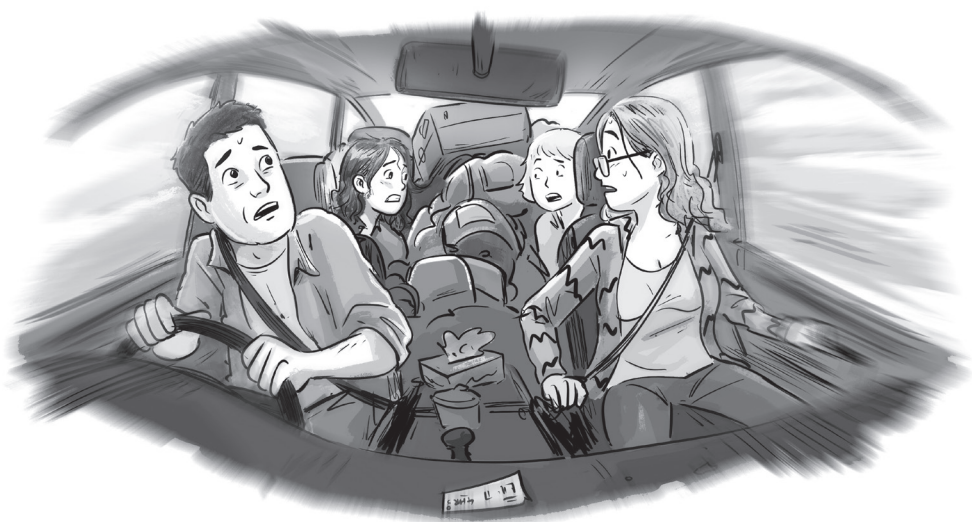
Sådan sagde han altid til mig. "Lyt til din mavefølelse."

Men som far sad der bag rattet, virkede han dog alt andet end selvsikker.

Kate kunne vist også mærke det, for hun stillede ikke flere spørgsmål resten af turen. I stedet sad vi alle tavse, mens vi i timevis kørte dybt ind i skoven ad en fremmed vej, der virkede, som om den fortsatte i en uendelighed.

Jeg kiggede ud ad vinduet uden at se andet end træer på begge sider kilometer efter kilometer.

Pludselig hørte jeg et brag i det fjerne.

”Hvad var det?” spurgte jeg.

Mor så over på far.

Så var det der igen. Denne gang lidt højere.

Far trådte hårdere på speederen, og bilen skød fremad med endnu større fart.

”Far, du kører for hurtigt!” skreg Kate.

”Shh! Det er okay!” snerrede far.

Far plejede altid at være så afslappet, så hans tonefald beroligede os ikke.

Lidt efter drejede far hovedet og så på Kate.

”Undskyld, skat, vi er bare nødt til at ...”

BANG!

Vi var kørt op i bagenden på en lastbil.

Jeg slog hovedet mod ryggen af fars sæde. Mor skreg. Kate begyndte at græde.

”Er alle okay?” råbte far.

Han så rundt på os, og vi nikkede hysterisk.

Der måtte være mindst hundrede biler foran os. De holdt stille i en lang række på vejen, der snoede sig op ad et mørkt bjerg.

”Vi skulle være taget af sted noget før!” græd mor. Hun var kridhvid i ansigtet.

I det fjerne kunne vi høre buldren.

”Alle ud af bilen!” råbte far.

Kate og jeg stivnede. Vi anede ikke, hvad vi skulle gøre. Gennem bilens knuste forrude kunne jeg se en stor, blå måne bag den lastbil, vi lige var kørt ind i.

Mor blev også siddende helt tavs, mens far sprang ud af bilen og løb om bag den for at løfte vores ting ud af bagagerummet.

Den buldrende lyd blev højere.

Mor så på os. Hendes ansigt var rødt og vådt af tårer.

”Jeg elsker jer meget højt, piger, er I med?”

Hun lænede sig bagud og ruskede min skulder.

”Hør efter, Gwen! I skal løbe. Far og jeg er lige i hælene på jer, men I skal blive ved med at løbe uden at se jer tilbage. Er I med?”

Kate og jeg stirrede på hende.

”Hører I efter, piger?!” Nu råbte hun. ”Lov mig det, piger! Lov mig, at I løber, alt hvad I kan!”

”Okay,” græd jeg.

Far åbnede bildøren og hev mig og Kate ud. Han kastede vores skoletasker til os og gav os begge et puf.

”Løb!”

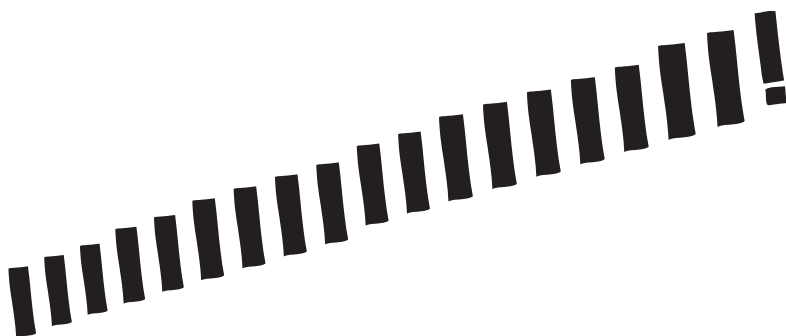
Vi begyndte at løbe.

Nu var der også andre familier, der løb. Ligesom vores familie tumlede de ud af bilerne, tog, hvad de kunne bære, og løb, alt hvad de kunne, ud over marken mellem bilerne og skoven på den anden side.

Jeg kiggede mig over skulderen – far slæbte på to kufferter, og mor knugede en lille taske ind til sig og tog Kates hånd, mens hun løb.

Marken foran mig var fuld af kløver, og et kort øjeblik slog det mig, om der mon var en med fire blade, som kunne bringe held.

Så hørte jeg en skinger lyd.

Den blev højere og højere, og skyggen fra en flyvemaskine faldt på os.

Og så pludselig ...

Jeg løb og løb, sprang over græstuer på den røgfylgte mark.

Jeg plejede at elske at løbe. Lige siden jeg var lille, havde jeg løbet på engene bag vores hus, stormet forbi køerne og hestene. Sommetider løb jeg også sammen med far i skoven. Han var også god til at løbe, og jeg elskede, at han altid tabte med vilje, når vi løb om kap.

Nu var luften fuld af underlige lyde. Folk, der græd. Lugten af røg.

Da jeg nåede til trægrænsen og kastede mig ind i skoven, hang en gren fast i mit ærme, men den knækkede, da jeg masede mig forbi.

Jeg var nødt til at sætte tempoet ned nu, hvor lyset fra vejen var forsvundet, og der var mørkere omkring mig.

Jo dybere ind i skoven jeg kom, desto højere virkede de dunkle træer, og til sidst tårnede de sig op over mig. Men jeg løb videre, ansporet af mit løfte til mor og eksplosionerne bag mig.

Til sidst begyndte lydene at fortone sig.

Jeg var også blevet træt. Virkelig, virkelig træt.

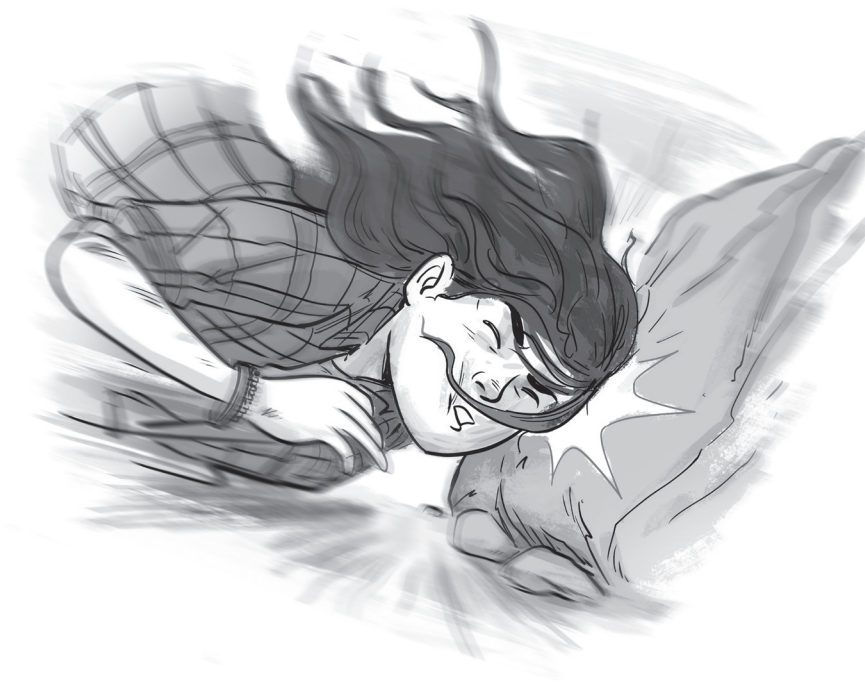
Når far og jeg havde løbet sammen, havde han altid sagt, at jeg skulle trække vejret dybt, når udmattelsen begyndte at indfinde sig.

”Træk vejret ind. Og ud. Ind. Og ud,” sagde han.

”Koncentrer dig om dine skridt.”

Jeg ved ikke, hvor længe jeg løb, men hans ord gav genlyd i mit hoved ved hvert eneste skridt. Det føltes, som om der gik flere timer, før jeg blev klar over, at mine hænder rystede, og alting blev tåget omkring mig ...

Så gled jeg og slog hovedet mod en sten.

FORTABT

Da jeg vågnede, var det mørkt. Hvor længe havde jeg mon sovet? Nogle timer? Mere? Mit hoved dunkede, og jeg rørte ved det sted, der gjorde ondt. Det føltes klistret. Jeg så ned på min hånd, og da mine øjne havde vænnet sig til månens svage lys gennem trætoppene, fik jeg øje på små pletter af indtørret blod.

Hvor var min familie?

**"MOOOOOR!
FAAAAR!"**

råbte jeg.

"Mooo..."

Jeg begyndte at hoste så voldsomt, at min hals gjorde ondt. Alligevel blev jeg ved med at råbe, indtil min mund var så tør, at jeg ikke kunne råbe mere.

"Hvad skal man altid huske, når man har været ude at løbe?" plejede far at spørge.

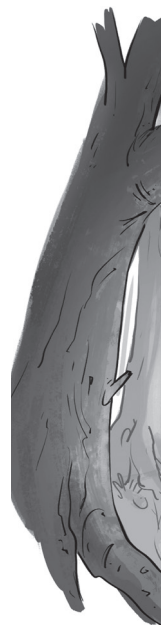
"At drikke masser af vand," svarede jeg altid.

Vand. Jeg måtte have vand.

Jeg åbnede min skoletaske. Kiks. Ost. Tørret kød ... ad! Jeg hadede tørret kød!

Jeg lynede håbefuldt sidelommen op. Mor havde glemt at tømme den, så jeg havde en blyantspidser, to viskelædere, nogle tuschpenne, endda min yndlingsaks med Peter Plys ... men intet vand.

Hvor finder jeg vand?

Jeg kunne ikke se andet end træer rundt om mig. Store træer mod en lilla himmel, der langsomt blev lyserød. Månen var stadig fremme, men det så ud, som om det var ved at blive morgen.

Jeg rejste mig langsomt og så ned ad min krop. Mine arme og ben var ømme og fulde af rifter, og mit hoved gjorde lidt ondt, men jeg var okay. Var faren drevet over? Måske var der andre mennesker i nærheden?

Jeg lyttede opmærksomt efter hvad som helst – et vandfald, en bæk, lyden af fodtrin mod blade. Men det eneste, jeg kunne høre, var fugle. Hvilken vej skulle jeg gå? Hvilken vej skulle jeg gå for at finde vand?

Måske tilbage til det sted, hvor jeg sidst så mor og far?

Jeg prøvede at regne ud, hvilken retning jeg var kommet fra, men uanset hvor jeg kiggede hen, så det hele ens ud. Bare træer, så langt øjet rakte. Det eneste, der faldt mig ind, var at følge lyden af fuglene.

Mens jeg gik, blev træerne større, og skoven tættere. Over mig begyndte himlen at blive orange.

Stadig intet vand.

I samme øjeblik strejfede min arm noget vådt. De store blade på de nye træer var dækket af dug.

Jeg fik en idé. Jeg kunne slikke dugdråberne af bladene!

Slik, slik. Slik, slik.

Til at begynde med smagte det lidt underligt, men jeg var ligeglad. Jeg gav mig til at folde bladene på midten og hælde bittesmå dråber ned på tungen. Jeg var stadig tørstig, men i det mindste var min mund ikke længere knastør.

Inden jeg vidste af det, var solen stået op. Den sendte sine varme stråler ned på mig og tørrede al duggen.

Pludselig savnede jeg mine forældre mere end nogensinde.

**"MOOOOOR!
FAAAAR!
KAAAATE!"**

De måtte være urolige for mig. De anede jo ikke, hvor jeg var.

Instinktivt rakte jeg hånden ned i halsudskæringen på min bluse for at finde min halskæde.

Inden krigen brød ud, havde far givet os alle en medaljon hver. Der var et lillebitte billede af vores familie inden i dem alle – det var taget til jul, og vi sad tæt sammen og smilede. Lige siden havde vi alle haft vores medaljon om halsen i en lædersnor.

Min medaljon betød alt for mig. Og nu, hvor jeg virkelig havde brug for at se min familie, var jeg glad for, at jeg havde den. Men da min hånd søgte ind bag blusen, gik noget forfærdeligt op for mig.

Medaljonen var væk.

